

Arrest

nr. 181 697 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDEN DAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.2. Op 24 september 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van de elektronische E-kaart, geldig tot 11 september 2019.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 juli 2016 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 25 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (betrokkene) en 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [K. Y.] Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Nederland Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Geboortedatum: [...] Verblijvende te: [...]

+ kind: [Y. M.] – geboren te Brussel op [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende op 11.03.2014 en verkreeg de bijlage 8 op 11.09.2014 en de E-kaart op 24.09.2014. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Sinds 05.01.2016 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken maandelijks ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt betrokkene zelf met de vraag om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene heeft deze brief niet ondertekend maar op 07.06.2016 werden er volgende documenten overgemaakt: een attest van het OCMW van 29.02.2016 waarin vermeld wordt dat zij leefloon ontvangt sinds 29.09.2015 als persoon met gezinslast en een kennisgeving van het recht op sociale hulp van het OCMW van 26.10.2015.

Uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene sinds haar aanvraag slechts beperkte perioden tewerkgesteld is geweest van 06.06.2014 tot 18.06.2014, van 01.09.2014 tot 05.10.2014, op 19.12.2014 en van 01.02.2015 tot 25.02.2015. Nadien is zij niet één dag meer gemeld en dus tewerkgesteld geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4,1e lid 1° - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar ononderbroken gewerkt (art. 42 bis §2,2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2,3°). Betrokkene dient bijgevolg heden beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont op geen enkele manier aan te voldoen aan deze voorwaarden en kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als werkzoekende (art. 40 §1,1e lid, 1° - wet 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk ook te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al meer dan 1,5 jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene ontvangt al geruime tijd, namelijk sinds 29.09.2015 leefloon, als persoon met gezinslast. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is.

Gezien al deze elementen in het dossier dient er vastgesteld te worden dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4,1e lid, van de wet van 15.12.1980 en dat er bijgevolg overeenkomstig art. 42bis §1 van diezelfde wet dan ook een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, [Y. M.] [...] dat haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn moeder.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 - 42 ter §1 - wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk

een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Het is ook in het belang van het kind dat het de ouders vergezelt om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken.

In de hoedanigheid van EU-burger moeten zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende en bloedverwant in neergaande lijn bekomen op 11.09.2014 en 18.09.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, wezenlijk gericht tegen de bestreden beëindigingsbeslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Uit de bewoordingen van artikel 42bis § 1 ("Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht [...]") (eigen onderlijning) blijkt dat de DVZ een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend. De bestreden beslissing heeft een zeer groot belang voor verzoeker. Zij is immers volledig ingeburgerd in België, is hier getrouwd op 2 oktober 2014, is hier op 22 augustus 2015 bevallen van een zoon en is hier als sinds 2014 afwisselend werknemer en werkzoekende. Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en gelet op de discretionaire bevoegdheid, dient de hierboven beschreven motiveringsplicht strenger te worden opgevat (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151, nr. 39).

[...] Om een passende en afdoende gemotiveerde beslissing te nemen in overeenstemming met artikelen 2 en 3 van de wet van 23 juli 1991, moet de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden moet vermelden opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen. De motivering van de beslissing moet bovendien afdoend zijn. Het afdoende karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals hier het belang van de beslissing voor de verzoeker (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 146, nr. 34).

[...] 42bis, §1 juncto artikel 40, §4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht dient verweerder:

- de persoonlijke situatie van de verzoeker te onderzoeken met respect voor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- een afdoende motivatie aan de beslissing te geven;
- naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen in zijn bezit op het moment van de bestreden beslissing;
- kennelijke beoordelingsfouten te vermijden; en
- een beslissing vellen die aan de verzoeker toelaat om te begrijpen waarom haar verblijfsrecht wordt ingetrokken.

[...] Verzoeker betwist niet dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. De bestreden beslissing is echter niet afdoende en niet zorgvuldig gemotiveerd. Ten eerste bevat de beslissing interne tegenstrijdigheden door het gebruik van pro forma standaardbewoordingen. Ten tweede heeft de DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle relevante elementen in het dossier.

[...] De beslissing maakt immers gebruik van een groot aantal standaard formules die niet zijn toegespitst op de specifieke situatie van verzoeker. Dit zorgt voor enkele interne tegenstrijdigheden. Zo stelt de DVZ verzoeker op geen enkele manier aan toont dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft, en dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Eerder in de beslissing geeft de DVZ echter toe dat er een (marginale) tewerkstelling is geweest tijdens de onderzochte periode (wat in tegenspraak is met de zagezegde afwezigheid van enige succesvolle sollicitatie of voorstel van werk).

[...] Hierbij moet tevens vermeld worden dat noch artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet noch artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna, het "KB") vereisen dat verzoeker aan toont werk te hebben of gewerkt te hebben. Het vereist enkel dat verzoeker aan toont een reële kans te maken op werk (RvV 3 juni 2016, nr. 169.072, punt 4.7). De motivering van de beslissing van de DVZ is op dit vlak dus onzorgvuldig en niet afdoende.

[...] Om bovenstaande redenen is de bestreden beslissing dan ook onzorgvuldig en niet afdoende gemotiveerd en werd daarom genomen in schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikelen 40, §4, 42bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel, eveneens wezenlijk gericht tegen de bestreden beëindigingsbeslissing, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

"[...] De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met alle feiten en elementen in het dossier.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenvinding (vast rechtspraak, onder andere: RvSt 14 februari 2006, nr. 154.954; RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735). Dit betekent dat de beslissing moet steunen op bestaande en concrete feiten die met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur onder meer om ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden opdat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvSt 22 november 2012, nr. 221.475; RvV 19 mei 2016, nr. 167.859, punt 3.2). De administratieve overheid moet bij het nemen van de beslissing steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4; RvV arrest n° 165.290 van 6 april 2016, punt 3.1.3.4).

[...] Het feit dat Uw Raad de regelmatigheid van de bestreden beslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982(c)) doet niets af van deze verplichting voor het bestuur om op basis van de beschikbare gegevens zorgvuldig te werk te gaan. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist specifiek dat verweerder slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV. 11 juni 2009, NR; arrest 28.599, punt 2.4.). Bij gebrek aan een correcte feitenvinding is er sprake van een schending van zowel de zorgvuldigheidsplicht als de materiële motiveringsplicht (cf. supra, eerste middel) (RvV 6 april 2016, nr. 165.290, punt 3.1.3.4 in fine).

[...] Artikel 42bis §2 van de vreemdelingenwet stelt [...]:

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. "

[...] Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor door het feit dat de DVZ bij de feitenvinding en de voorbereiding van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zoals haar gezondheidstoestand (eerste zwangerschap), gezinssituatie (gehuwd in België; kind werd in België geboren) en sociale en culturele integratie in België (uitstekend geïntegreerd, kennis van het Nederlands).

[...] Het is duidelijk dat de DVZ enkel pro forma heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Zelfs indien de verzoeker langdurig tewerkgesteld was, en rekening houdend met een normale zwangerschap, had zij meerdere maanden niet kunnen werken wegens haar zwangerschap. Verzoeker was echter werkzoekende en beleefde een problematische zwangerschap, waardoor zij langdurige periodes in het ziekenhuis diende te verblijven. Hoewel verzoeker toegeeft hiervoor geen bewijsstukken te hebben overgemaakt aan de DVZ, gaat de DVZ bij haar beslissing desalniettemin voorbij aan het feit dat verzoeker in elk geval in de onmogelijkheid was effectieve tewerkstelling te bekomen. Dit toont aan dat er geen werkelijk dossieronderzoek of zorgvuldige feitenvinding op dit vlak aan de beslissing is voorafgegaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel is daarom geschonden bij de voorbereiding en het nemen van de bestreden beslissing door de DVZ."

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beëindigingsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verweerder duidt zo dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet alsook dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat bijgevolg op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht. Er wordt vervolgens op uitvoerige wijze – en in het licht van de door verzoekster op 7 juni 2016 bijkomend overgemaakte stukken – gemotiveerd op welke gronden verweerder tot het oordeel is gekomen dat verzoekster het verblijfsrecht noch als werknemer of werkzoekende noch als beschikker over voldoende bestaansmiddelen kan behouden en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Eveneens wordt voorzien in een motivering betreffende de elementen in artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en waarom niet blijkt dat een van de daarin opgenomen elementen zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Door te motiveren waarom verzoekster zich bevindt in de situatie waarin toepassing kan worden gemaakt van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet – met name nu zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel – en daarnaast ook te motiveren dat niet blijkt dat een van de elementen in artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – met name de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst – zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, kan worden aangenomen dat verweerder op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat in de situatie van verzoekster toepassing kan worden gemaakt van de hem in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet toegekend (discretionaire) bevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen.

Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing interne tegenstrijdigheden bevat *“door het gebruik van pro forma standaardmotiveringen”*. Concreet wijst zij op het gestelde in deze beslissing dat zij op geen enkele manier aantoonde dat zij is ingeschreven bij de VDAB of heeft gesolliciteerd en dat zij een reële kans op werk heeft enerzijds en dat zij sinds haar aanvraag slechts beperkte periodes was tewerkgesteld waarvan een laatste periode tot 25 februari 2015 anderzijds. Zij geeft aan dat de vaststelling dat niet blijkt dat zij werk zoekt en een reële kans op werk heeft tegenstrijdig is aan de vaststelling dat er in de onderzochte periode sprake was van, zij het beperkte, periodes van tewerkstelling. De Raad oordeelt evenwel dat een tegenstrijdige motivering op deze grond niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad stelt vast dat verweerder in volgorde heeft onderzocht of verzoekster nog als werknemer dan wel werkzoekende het verblijfsrecht kan behouden. Wat de vraag betreft of verzoekster nog als werknemer kan worden beschouwd stelt verweerder vast dat verzoekster sinds haar aanvraag slechts beperkte periodes was tewerkgesteld, een laatste maal tot 25 februari 2015. Hij motiveert dat op basis van een achterhaalde tewerkstelling verzoekster het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden en zij niet de toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden vervat in artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet waarbij het verblijfsrecht als werknemer blijft behouden. In dit verband wordt toegelicht dat verzoekster geen volledig jaar heeft gewerkt en zij verder reeds meer dan zes maanden werkloos is. Vervolgens stelt verweerder vast dat het verblijfsrecht evenmin kan worden behouden als werkzoekende, en wel nu zij op geen enkele wijze aantoonde te voldoen aan de hiertoe gestelde voorwaarden dat zij is ingeschreven bij de VDAB of heeft gesolliciteerd en zij daarnaast een reële kans maakt op tewerkstelling. Verzoekster lijkt voorbij te gaan aan het gestelde dat de eerdere tewerkstelling reeds dateert van voor 25 februari 2015 en deze dus geenszins valt te situeren in de periode van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing op 27 juli 2016 waarin verweerder beoordeelt of verzoekster actueel nog als werknemer dan wel werkzoekende kan worden beschouwd. Er valt niet in te zien dat het gegeven dat verzoekster voor 25 februari 2015 beperkte periodes was tewerkgesteld haaks staat op de vaststelling – of deze uitsluit – dat niet vaststaat dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog als werkzoekende bij de VDAB is ingeschreven of solliciteert en zij daarenboven een reële kans heeft om actueel werk te vinden. Het is niet omdat men ooit in het verleden beperkte periodes heeft gewerkt dat men actueel nog werk zoekt én een reële kans op werk heeft. Enige tegenstrijdige, en op deze grond niet afdoende, motivering wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Er blijkt ook geenszins dat de bestreden beëindigingsbeslissing zich beperkt tot standaardmotiveringen. Er wordt immers concreet gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van verzoekster. Het loutere gegeven dat op bepaalde punten een standaardmotivering zou voorliggen, toont ook nog niet aan dat de voorziene motivering niet afdoende is.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beëindigingsbeslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Verweerder stelt vast dat verzoekster een E-kaart verkreeg op 24 september 2014, doch haar situatie intussen volledig is gewijzigd. Hij duidt dat hij sinds 5 januari 2016 door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid maandelijks wordt ingelicht dat verzoekster financiële steun ontvangt van het OCMW. Verweerder wijst op een uitnodigingsbrief waarbij verzoekster werd gevraagd haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen toe te lichten, in antwoord waarop verzoekster een attest van het OCMW van 29 februari 2016 voorlegde waarin wordt geduid dat zij een leefloon geniet sinds 29 september 2015 als persoon met gezinslast en een kennisgeving van het recht op sociale hulp van het OCMW van 26 oktober 2015. Verweerder stelt vast dat verzoekster sinds haar aanvraag slechts beperkte perioden was tewerkgesteld, een laatste maal tot 25 februari 2015. Hij motiveert dat op basis van een achterhaalde tewerkstelling verzoekster het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden en zij niet de toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden vervat in artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet waarbij het verblijfsrecht als werknemer blijft behouden. In dit verband wordt toegelicht dat verzoekster geen volledig jaar heeft gewerkt en zij verder reeds meer dan zes maanden werkloos is. Vervolgens stelt verweerder vast dat verzoekster het verblijfsrecht evenmin kan behouden als werkzoekende, en wel nu zij op geen enkele wijze aantoonbaar te voldoen aan de hiertoe gestelde voorwaarden dat zij is ingeschreven bij de VDAB of heeft gesolliciteerd en zij daarnaast een reële kans maakt op tewerkstelling. Ten slotte wordt gemotiveerd dat verzoekster, nu zij al meer dan anderhalf jaar een leefloon ontvangt, evenmin het verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen kan behouden en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In

navolging wordt ook het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige kind, overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, beëindigd. Verweerder stelt daarnaast vast dat verzoekster, in antwoord op de reeds aangehaalde uitnodigingsbrief waarin zij eveneens werd uitgenodigd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42bis, § 1 dan wel artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen relevante documenten voorlegde en niet aantoonde dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- of economische situatie of de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormt of een dermate ernstig belang vormt voor verzoekster dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om gevolg te geven aan deze beslissing. Hij stelt dat de duur van het verblijf in België niet van aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen en de periode van het verblijf in België niet opweegt tegen de periode van verblijf in het land van herkomst, waardoor ook de integratie en opgebouwde banden met België niet kunnen worden vergeleken met deze met het land van herkomst. Er wordt geduid dat het in het belang is van het kind om de ouders te vergezellen om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken. Hij geeft aan dat verzoekster en haar kind zich als burgers van de Unie evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten en een gezinsleven en economische activiteit kunnen uitbouwen.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat een individueel onderzoek, rekening houdende met de door verzoekster bijkomend overgemaakte stukken, werd gevoerd waarbij zowel wordt ingegaan op de vraag of verzoekster nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel als op de vraag of er zich specifieke omstandigheden voordoen die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoekster betoogt dat noch artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet noch artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) vereist dat zij, om als werkzoekende te worden beschouwd, aantoonde werk te hebben of te hebben gewerkt. Zij stelt dat enkel dient te worden aangetoond dat zij een reële kans op werk heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster op dit punt niet uitgaat van een correcte lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing en zelf een amalgaam maakt van de stapsgewijze beoordeling door verweerder waarbij deze in volgorde is nagaan of verzoekster nog werknemer, werkzoekende dan wel beschikker over voldoende bestaansmiddelen is in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft enkel aangegeven dat verzoekster om het verblijfsrecht als werknemer te behouden een tewerkstelling dient aan te tonen ofwel moet blijken dat zij valt onder een van de situaties bedoeld in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat zij om het verblijfsrecht als werkzoekende te beschouwen moet aantonen werk te zoeken en een reële kans op werk te hebben. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beëindigingsbeslissing geenszins een vereiste van een (eerdere) tewerkstelling vereist. Verzoekster toont met haar uiteenzetting een gebrek in de motivering of enig onzorgvuldig handelen niet aan en weerlegt de gedane vaststellingen – waaronder de vaststelling dat niet blijkt dat zij een reële kans op werk heeft – niet.

Verzoekster wijst verder op haar volledige inburgering in België, het gegeven dat zij in dit land is gehuwd en haar kind hier is geboren, het gegeven dat zij hier sinds 2014 afwisselend werknemer en werkzoekende is en haar gezondheidstoestand, met name haar eerste zwangerschap. Zij lijkt aan te geven dat haar persoonlijke situatie niet of niet voldoende is onderzocht en niet alle relevante elementen in rekening zijn gebracht.

De Raad benadrukt allereerst dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat haar eerdere tewerkstellingen niet in rekening zijn gebracht. Hiermee werd overduidelijk rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing en verzoekster toont niet aan dat hierbij niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding of de in dit verband gedane beoordeling dat niet blijkt dat zij thans nog als werknemer kan worden beschouwd kennelijk onredelijk is. Verweerder is ook zeer nadrukkelijk ingegaan op de vraag of verzoekster nog als werkzoekende kan worden beschouwd, waarbij hij op gemotiveerde wijze toelichtte waarom dit volgens hem niet het geval was. Door op algemene wijze te betogen dat zij actueel wel degelijk nog werkzoekende is, maakt zij andermaal niet aannemelijk dat verweerder niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoekster licht niet toe waarom haar eerdere beperkte tewerkstellingen dan wel eventuele periodes in het verleden dat zij wel als werkzoekende kon worden beschouwd maken dat haar verblijfsrecht in redelijkheid niet zou kunnen worden beëindigd. Het betreft in beginsel immers een voorwaarde voor een verder verblijf en enige wezenlijke economische integratie blijkt aldus nog niet.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet betwist dat zij kennis heeft kunnen van de brief van verweerder waarbij zij werd uitgenodigd haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen toe te lichten en waarbij haar werd gevraagd of een van de elementen vervat in artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen een eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht. Op geen enkele wijze wees zij in antwoord hierop op haar inburgering in België, haar huwelijk en de geboorte van haar kind in België of haar gezondheidstoestand. Zij bracht enkel stukken aan dat zij thans steun geniet van het OCMW. De Raad wenst te benadrukken dat indien het bestuur een vreemdeling uitnodigt hem in kennis te stellen van elementen inzake de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, van deze vreemdeling kan worden verwacht dat hij het bestuur in kennis stelt van concrete redenen in dit verband die zich volgens hem hiertegen verzetten. Indien deze dit nalaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor waar verweerder oordeelt dat geen concrete redenen blijken die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoekster kan niet dienstig thans elementen aanbrengen en stellen dat deze ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of hieromtrent ten onrechte geen motieven zijn te vinden in de beslissing, indien zij naliet deze te gepasten tijde ter kennis te brengen van het bestuur.

Daarenboven, en ten overvloede, dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster haar beweerde sociale en culturele integratie en kennis van het Nederlands op geen enkele wijze concreet maakt of hiertoe stukken voorlegt. Het betreft aldus een loutere bewering. Verzoekster brengt aldus ook geenszins een element aan dat van aard is de beoordeling in de bestreden beëindigingsbeslissing te weerleggen dat de duur van het verblijf in België niet van aard is dat de banden met het herkomstland zouden zijn verloren en dat de periode van verblijf in België niet opweegt tegen de periode van verblijf in het herkomstland waardoor het verblijf, de integratie en de opgebouwde banden in België niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het herkomstland. Door op dezelfde dag beslissingen te nemen zowel in hoofde van verzoekster als in hoofde van haar kind en echtgenoot heeft verweerder de aanwezigheid in België van deze gezinsleden verder in rekening gebracht en zich ervan verzekerd dat zij niet van elkaar zullen worden gescheiden. Zo werd ook concreet geduid dat het belang van het kind vereist dat het de ouders vergezelt om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken. Er werd ook aangegeven dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Nederland of in een andere lidstaat waar zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Andermaal brengt verzoekster geen concrete elementen aan die van aard zijn de gedane beoordeling te weerleggen. Verzoekster betoogt ten slotte dat zij ingevolge haar zwangerschap sowieso meerdere maanden niet had kunnen werken en op een problematische zwangerschap en langdurige periodes in het ziekenhuis. Van dit laatste wordt andermaal geen begin van bewijs aangebracht. Verder wordt op geen enkele wijze toegelicht waarom haar zwangerschap en de geboorte van haar kind ongeveer een jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen op dit laatste tijdstip nog wezen op een gezondheidsproblematiek die in rekening diende te worden gebracht of op zich nog relevant waren bij de beoordeling.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een derde middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 6, 7, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en van de motiveringsplicht.

Zij stelt als volgt:

"[...] In ondergeschikte orde, voor zover Uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing op basis van de eerder aangehaalde middelen niet vernietigd kan worden, is minstens het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juli 2016 genomen in schending van de wet van 29 juli 1991, van artikelen 6, 7, eerste lid, 2°, en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het KB omwille van de volgende redenen.

[...] Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° vreemdelingenwet kan een bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten aan een persoon die 'Hanger in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.' Artikel 54 van het KB bepaalt dat in vermeld geval "zo nodig" een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. Het is specifiek dit geval dat van toepassing is, met name de aflevering van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.

[...] Het gaat om deze redenen over een discretionaire bevoegdheid van de DVZ. De uitoefening van deze bevoegdheid, i.e. het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet daarom afzonderlijk gemotiveerd worden en moet gesteund worden op geldige wettelijke gronden. Er kan niet gewoon automatisch overgegaan worden tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met de beslissing tot het stellen van een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker.

[...] Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juli 2016 is een afzonderlijke beslissing, evenwel vervat in hetzelfde document als de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker en haar zoon. De motivering van het bevel (op het einde van het document) verwijst naar artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet als wettelijke basis. De beknopte motivering gegeven voor aflevering van het bevel is de volgende: "aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer/werkzoekende en bloedverwant in neergaande lijn bekomen op 11.09.2014 en 18.09.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond".

[...] Deze motivering is niet in overeenstemming met artikel 7 van de vreemdelingenwet. Zo werd bijvoorbeeld beslist door Uw Raad in een arrest van 4 november 2015 (RvV 4 november 2015, nr. 156.037, punt 2.1.3, zoals rechtgezet bij RvV 13 januari 2016, nr. 159.789), waarin U moest oordelen over exact hetzelfde soort beslissing en bevel met (op de datum na) letterlijk dezelfde motivering en wettelijke grondslag. Hoewel Uw Raad niet strikt gebonden is door haar eerdere rechtspraak, vereist het rechtszekerheidsbeginsel wel dat er redenen worden gegeven om af te wijken van eerdere beslissingen. Zulke redenen zijn in casu niet voorhanden en het is opvallend hoe gelijkaardig beide zaken zijn. Omwille van de volgende redenen menen wij daarom dat in deze zaak tot dezelfde beslissing moet gekomen worden.

[...] Artikel 7 vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden aan een persoon "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd." Dit is helemaal niet hetzelfde als "verblijven buiten de gestelde termijn" zoals aangegeven in het bestreden bevel. Er dient inderdaad ook nagegaan te worden of er voldaan is aan artikel 6 van de vreemdelingenwet. Dit gegeven ontbreekt volledig in de formulering van de juridische basis door de DVZ. Artikel 6 is belangrijk omdat het de afwijkingen inhoudt die kunnen voortvloeien uit een internationaal verdrag, de wet of een koninklijk besluit, zoals het KB.

[...] Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid ("moet" het bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel A2bis vreemdelingenwet vervalt, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden. Dit impliceert opnieuw dat er een specifieke motivering vereist is in het bevel.

[...] In casu heeft verzoeker een legaal verblijf bij toepassing van artikel 40, §3 van de vreemdelingenwet voor een periode van maximaal 3 maanden "zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid." Verzoeker kan in eerste instantie enkel gevraagd worden tot voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort", wat verzoeker kan, gezien zij een geldig Nederlands paspoort heeft. Men kon daarom op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en het bestreden bevel, met name 27 juli 2016, niet stellen dat het legaal verblijf van verstreken was.

[...] Voor het overige volstaat het te citeren uit het reeds eerder aangehaald arrest van Uw Raad van 4 november 2015 (met aanpassing van de datum aan de onderhavige zaak):

"Tot en met [21 juli 2016], datum van de bestreden beslissing(e), was verzoeker aldus verblijfsgerechtigd. Daarnaast beschikt verzoeker als burger van de Unie op grond van artikel 40, §3, van de vreemdelingenwet over het recht om gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en op het motief dat verzoeker "buiten de gestelde termijn" op het grondgebied verblijft. Artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalt dat deze termijn drie maanden bedraagt. Artikel 6, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat voor de berekening van deze termijn, de duur van het verblijf

waarvoor de vreemdelingenwet een geldige verblijfstitel heeft voor de periode van meer dan drie maanden niet wordt meegerekend. Aldus kon op [21 juli 2016] niet worden vastgesteld dat [z]ij "buiten de gestelde termijn" in het Rijk verbleef. Het middel is in die mate gegrond." (RvV 4 november 2015, nr. 156.037, punt 2.1.3, zoals rechtgezet bij RvV 13 januari 2016, nr. 159.789)."

2.2.2.1. Wat de draagwijdte van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande inzake de bestreden beëindigingsbeslissing.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. "

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel, stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen."

Uit artikel 54 van het Vreemdelingebesluit, en de woorden "zo nodig", volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe is verplicht. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat een afzonderlijke motivering zich opdringt wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder wel degelijk een afzonderlijke motivering heeft voorzien waarom verzoekster en haar kind bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert zo dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekster en haar kind in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gelet op de beëindiging van hun recht op verblijf van meer dan drie maanden en nu zij niet zijn toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. Verweerder heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat hun verblijfsrecht van meer dan drie maanden

als Unieburger dan wel familielid van een Unieburger dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen geduid op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door, naast te wijzen op de beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoekster en haar kind genoten op grond van respectievelijk artikel 40 en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, te stellen dat niet blijkt dat zij zijn toegelaten of gemachtigd in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond, wordt op voldoende duidelijke wijze gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekster en haar kind op basis van een internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit alsnog gerechtigd zijn op een verder verblijf in België, derwijze dat zij langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden of voorhouden dat op basis van de motivering niet blijkt dat artikel 6 van de Vreemdelingenwet in aanmerking werd genomen. Het gegeven dat artikel 6 van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet wordt vermeld in het bestreden bevel doet aan het voorgaande ook nog geen afbreuk.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid (“moet”) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiervan kan enkel worden afgezien indien verzoekster zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, hetgeen niet blijkt. Niettemin stelt verzoekster als volgt: *“Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid (‘moet’ het bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het Vreemdelingen KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2°, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel 42bis vreemdelingenwet vervalt, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden.”* Zij lijkt aldus aan te geven dat deze gebonden bevoegdheid vervalt in de thans voorliggende situatie, gelet op artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Zij stelt in dit verband dat *“artikel 6 [van de Vreemdelingenwet] [...] afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2° [van de Vreemdelingenwet]”*. De door de wetgever in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om bij koninklijk besluit af te wijken van een bepaalde regel slaat evenwel enkel op de duur van het verblijf voor een legaal binnenkomende vreemdeling, niet op de gevallen waarin kan of moet worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke afwijkmogelijkheden dienen restrictief te worden geïnterpreteerd. De bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zijn verder duidelijk en hiervan kan niet worden afgeweken bij koninklijk besluit, en dit nog daargelaten het gegeven dat geenszins blijkt dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zulks beoogt. Dit betoog kan in geen geval overtuigen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat niet werd voorzien in een afdoende motivering. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door haar bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet als algemene voorwaarde vooropstelt dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Teneinde vervolgens specifiek toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient vast te staan dat de betrokken vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de *“overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”*, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Voormelde termijn refereert aan de termijn van negentig dagen die een vreemdeling die toegang verkreeg tot het grondgebied in beginsel in het Rijk vermag te verblijven, waarbij wordt gepreciseerd dat deze geldt *“[b]ehoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”* en *“tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt”*. In casu werden verzoekster en haar kind toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied op grond van respectievelijk de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet, doch voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd een einde gesteld aan dit verblijfsrecht.

Daar verweerder voorafgaand aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overging tot de beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoekster en haar kind genoten op grond van respectievelijk artikel 40 en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, houdt verzoekster onterecht voor dat zij en haar kind nog over een verblijfsrecht op grond van deze laatste bepalingen beschikten toen verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat zij en haar kind, nadat door verweerder een einde was gesteld aan het verblijfsrecht dat zij op grond van respectievelijk artikel 40 en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet genoten, nog beschikten over enige verblijfsmachtiging of op enige andere grond tot een verblijf waren toegelaten. In dit verband stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verzoekster dienstig kan voorhouden dat zij nog kon terugvallen op een recht op verblijf van maximum drie maanden als burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet. Zij heeft dit recht op een verblijf van maximum drie maanden immers reeds ruim overschreden en er blijkt niet dat zij dit recht kan genieten aansluitend op haar eerdere verblijf van meer dan drie maanden en zonder dat zij intussen het Belgische grondgebied heeft verlaten. Er dient te worden aangenomen dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de plaats is getreden van het recht om tot drie maanden in België te verblijven. Daarenboven blijkt in geen geval dat een burger van de Unie zich nog kan beroepen op een recht op verblijf van maximum drie maanden in de situatie dat werd vastgesteld dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk (zie artikel 41ter van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG). In deze situatie kan een (niet economisch actieve) burger van de Unie bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat hij of zij zich nog kan beroepen op een recht op verder verblijf, zij het een verblijf van maximum drie maanden zij het een verblijf van meer dan drie maanden.

In zoverre verzoekster refereert aan het bepaalde in artikel 6, derde alinea van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze paragraaf betrekking heeft op die situaties waarin een vreemdeling legaal het Rijk is binnengekomen en gedurende een termijn van negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk mag verblijven. Deze bepaling is letterlijk overgenomen uit de Schengengrenscore, die overeenkomstig zijn artikel 3 geldt onverminderd de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen. In casu geldt voor een burger van de Unie, zoals verzoekster en haar kind, wat het kort verblijf betreft een meer specifieke wetsbepaling, met name artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet dat voorziet in een recht op verblijf gedurende maximaal drie maanden. Er blijkt aldus niet dat de regeling voor het berekenen van de termijn van negentig op honderdtachtig dagen zoals voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet als dusdanig geldt in de situatie van verzoekster en haar kind. De Raad herhaalt vervolgens dat verzoekster zich in haar situatie, waarin werd vastgesteld dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, in geen geval nog kan beroepen op een recht op verblijf van maximum drie maanden overeenkomstig artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt daarenboven ook niet dat verzoekster nog het vereiste belang heeft bij haar betoog dat haar pas ten vroegste drie maanden na de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu intussen deze drie maanden in ieder geval zijn verstreken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder in haar situatie – na te zijn overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht dat zij en haar kind genoten in België, waarbij werd vastgesteld dat zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en vast te stellen dat niet blijkt dat zij op een andere rechtsgrond verder in België vermogen te verblijven – geen toepassing vermocht te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aan dat verweerder de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.3. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen precedentswaarde. Het feit dat in gelijkaardige zaken eventueel een andere uitspraak zou zijn gedaan, kan op zichzelf dan ook geen onwettigheid van het thans voorliggend arrest of de motivering ervan uitmaken. In huidige arrest hoeft dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de andere rechtspraak niet op de huidige zaak wordt toegepast, de motivering waarom tot de huidige oplossing wordt gekomen, volstaat (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353). De Raad benadrukt bovendien dat niet blijkt dat in de door verzoekster aangehaalde zaak eveneens sprake was van een burger van de Unie van wie werd vastgesteld dat deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zodat wezenlijk ook geenszins blijkt dat het gelijkaardige zaken betreft.

2.2.2.4. De uiteenzetting van het middel laat ten slotte evenmin toe een schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit vast te stellen. Voor zover als nodig, wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

2.2.2.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS